

2. Kui vastus eelmisele küsimusele on jaatav, siis kas selliste riigisiseste õigusnormide näol nagu need, mis on sätestatud ehitus- ja elamuseadustiku artiklis L. 631-7, on tegemist eespool nimetatud tegevuse suhtes kohaldatava autotiseerimisskeemiga 12. detsembri 2006. aasta direktiivi 2006/123 artiklite 9–13 tähenduses või üksnes nõudega, millele kohaldatakse artikleid 14 ja 15?

Juhul kui on kohaldatavad 12. detsembri 2006. aasta direktiivi 2006/123/EÜ artiklid 9–13:

3. Kas selle direktiivi artikli 9 punkti b tuleb tõlgendada nii, et eesmärk võidelda üürieluaseme nappuse vastu kujutab endast olulist avalikku huvi, mis võib õigustada riigisiseseid meetmeid, millega kehtestatakse loakord teatud geograafilistes piirkondades eluruumi korduvale lühiajalisele üürile andmisele ajutistele kasutajatele, kellele see ei ole elukohaks?
4. Kui vastus kolmandale küsimusele on jaatav, siis kas selline meede on taotletava eesmärgiga proportsionaalne?
5. Kas direktiivi artikli 10 lõike 2 punktidega d ja e on vastuolus riigisisene meede, mis kohustab taotlema luba eluruumi üürimisel, kui see tegevus on „korduv“, „lühiajaline“ ja suunatud „ajutistele kasutajatele, kellele see ei ole elukohaks“?
6. Kas direktiivi 10 lõike 2 punktidega d ja g on vastuolus lubade süsteem, millega on ette nähtud, et loa väljastamise tingimused on sätestatud linnavolikogu otsusega, arvestades sotsiaalse mitmekesisuse eesmärki, lähtudes eelkõige eluasemeturu tingimustest ja vajadusest mitte süvendada elamispindade nappust?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2006. aasta direktiiv 2006/123/EÜ teenuste kohta siseturul (ELT L 376, lk 36).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Cour de cassation (Prantsusmaa) 22. novembril 2018 – HX versus Apellatsioonikohtu peaprokurör, Pariis; Pariisi linn

(Kohtuasi C-727/18)

(2019/C 35/17)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Cour de cassation

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: HX

Vastustajad: Apellatsioonikohtu peaprokurör, Pariis; Pariisi linn

Eelotsuse küsimused

1. Kas 12. detsembri 2006. aasta direktiivi 2006/123/EÜ⁽¹⁾, arvestades selle artiklites 1 ja 2 määratletud eesmärki ja kohaldamisala, kohaldatakse korduva lühiajalise tasu eest üürile andmise puhul (isegi kui see ei toimu ettevõtluse raames) ajutistele kasutajatele, kellele see ei ole elukohaks, eelkõige arvestades teenuseosutajate ja teenuse mõisteid?
2. Kui vastus eelmisele küsimusele on jaatav, siis kas selliste riigisiseste õigusnormide näol nagu need, mis on sätestatud ehitus- ja elamuseadustiku artiklis L. 631-7, on tegemist eespool nimetatud tegevuse suhtes kohaldatava autotiseerimisskeemiga 12. detsembri 2006. aasta direktiivi 2006/123 artiklite 9–13 tähenduses või üksnes nõudega, millele kohaldatakse artikleid 14 ja 15?

Juhul kui on kohaldatavad 12. detsembri 2006. aasta direktiivi 2006/123/EÜ artiklid 9–13:

3. Kas selle direktiivi artikli 9 punkti b tuleb tõlgendada nii, et eesmärk võidelda üürieluaseme nappuse vastu kujutab endast olulist avalikku huvi, mis võib õigustada riigisiseseid meetmeid, millega kehtestatakse loakord teatud geograafilistes piirkondades eluruumi korduvale lühiajalisele üürile andmisele ajutistele kasutajatele, kellele see ei ole elukohaks?
4. Kui vastus kolmandale küsimusele on jaatav, siis kas selline meede on taotletava eesmärgiga proportsionaalne?
5. Kas direktiivi artikli 10 lõike 2 punktidega d ja e on vastuolus riigisisene meede, mis kohustab taotlema luba eluruumi üürimisel, kui see tegevus on „korduv“, „lühiajaline“ ja suunatud „ajutistele kasutajatele, kellele see ei ole elukohaks“?
6. Kas direktiivi 10 lõike 2 punktidega d ja g on vastuolus lubade süsteem, millega on ette nähtud, et loa väljastamise tingimused on sätestatud linnavolikogu otsusega, arvestades sotsiaalse mitmekesisuse eesmärki, lähtudes eelkõige eluasemeturu tingimustest ja vajadusest mitte süvendada elamispindade nappust?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2006. aasta direktiiv 2006/123/EÜ teenuste kohta siseturul (ELT L 376, lk 36).

**Portugali Vabariigi 27. novembril 2018 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (neljas koda)
26. septembri 2018. aasta otsuse peale kohtuasjas T-463/16: Portugal versus komisjon**

(Kohtuasi C-737/18 P)

(2019/C 35/18)

Kohtumenetluse keel: portugali

Pooled

Apellant: Portugali Vabariik (esindajad: L. Inez Fernandes, P. Barros da Costa, P. Estêvão ja J. Saraiva de Almeida)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

- Tühistada vaidlustatud kohtuotsus osas, milles Üldkohus jättis rahuldamata tühistamishagi Euroopa Komisjoni 20. juuni 2016. aasta otsuse peale C(2016) 3753 ⁽¹⁾.
- Tühistada Euroopa Komisjoni 20. juuni 2016. aasta otsus C(2016) 3753, võttes arvesse, et Euroopa Kohus võib otsustada Portugali Vabariigi argumentide põhjendatuse üle.
- Mõista kohtukulud välja komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

Portugali Vabariik palub tühistada vaidlustatud kohtuotsuse ja sellest tulenevalt vaidlusaluse otsuse, tuginedes järgmistele väidetele:

- 1) **Õigusnormi ja õiguskindluse põhimõtte rikkumine** — määruse (EÜ) nr 73/2009 ⁽²⁾ artikli 24 ja määruse (EÜ) nr 1122/2009 ⁽³⁾ artikli 54 lõike 1 punkti c teise lõigu ja artikli 71 lõike 1 sätete rikkumine ning ilmselge vastuolo, mis tuleneb õigusnormi rikkumisest, vaidlustatud kohtuotsuse punktide 43 ja 44 sisuga, kuna tunnistas komisjoni teise väite põhjendamatuks, eeldas Üldkohus, et Portugali süsteem tingimuslikkuse kontrollimiseks oli tõhus kontrollisüsteem, ja seega lükates väite tagasi ning jättes vaidlustatud otsuse tühistamata, rikkus Üldkohus ilmselgelt õigusnormi ja läks kohtupraktikaga vastuollu ning rikkus samuti õiguskindluse põhimõtet.